

Για τον κόσμο μπορεί να είσαι ένα άτομο,
αλλά για κάποιο άτομο θα είσαι παντοτινά
ολόκληρος ο κόσμος του!

October 24, 2016

Κριτική της Αναστασίας Δημητροπούλου για το βιβλίο “Μεταξένια αγάπη” των Λία Ζώτου & Θοδωρή Καραγεωργίου που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ψυχογιός.

Λένε, και δίκιο έχουν, πως για να ορίσεις το μέλλον, πρέπει προηγουμένως να έχεις μελετήσει σε βάθος το παρελθόν. Να έχεις βρει τη λύση στους γρίφους του, όντας αποστασιοποιημένος πια, να ξέρεις πως τα φαντάσματά του δε δύνανται να σε τρομάζουν όπως άλλοτε, και πως τυχόν παλιοί λογαριασμοί με τη μοίρα, θα κλείσουν αργά ή γρήγορα με σένα να έχεις τον τελευταίο λόγο. Εξάλλου, κάθε παρελθόν είναι πρόλογος, κι όσα είναι να ‘ρθουν, θα χτυπήσουν τις πόρτες μονάχα αυτών που είχαν εξ αρχής την υπομονή να περιμένουν, κι ας κρυφοκοίταζαν κάθε τρεις και λίγο από την κλειδαρότρυπα. Κι είναι σαν αεράκι ο αληθινός έρωτας και η βαθιά, η αιώνια και άδοξη αγάπη. Χωρούν να μουν ξανά και ξανά μες στις καρδιές από τη μικρότερη πιθανή σχισμή, ακόμη κι αν κάποιος, κάπου, κάποτε τούς έκανε την πιο άδικη έξωση. Κι είναι τότε που όλα αξίζουν τον κόπο, όταν δηλαδή συνειδητοποιεί κανείς ότι αυτά που υπάρχουν δίπλα, πίσω ή μπροστά μας είναι μικροπράγματα σε σχέση με όσα βασιλεύουν μέσα μας, ότι το μυαλό δε μπορεί να παίξει για πολύ κι επαρκώς το ρόλο της καρδιάς, και ότι ποτέ δεν είναι αργά για να ανοίξουν της ψυχής τα παραθυρόφυλλα στη χαμένη ευτυχία.

Στο νέο μυθιστόρημα των **Λία Ζώτου & Θοδωρή Καραγεωργίου**, «**Μεταξένια Αγάπη**», που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **Ψυχογιός**, η σιδηρά κυρία της μόδας, Σύλβια Ακουάρτι κι η νεαρή, εξίσου επιτυχημένη σχεδιάστρια, Αντζέλικα Ρινάλντι δεν είναι μονάχα οι δυο γυναίκες που με τις δημιουργίες τους κάνουν τη μήτρα του στυλ και της θηλυκής κομψότητας, το Μιλάνο, να παραληρεί στα λαμπερά τους ντεφιλέ, μα είναι ευλογημένες να απολαμβάνουν μια ζεστή σχέση γιαγιάς – εγγονής. Η Σύλβια, έχοντας χάσει την κόρη της, μεγάλωσε την Αντζέλικα με απέραντη αγάπη. Τίποτα δεν έλειψε στη μικρή, τίποτα εκτός από ορισμένα κομμάτια του παζλ της ζωής της, τα οποία η Σύλβια δεν φαινόταν ποτέ ιδιαίτερα πρόθυμη να συναρμολογήσει.

Ένα ταξίδι της Αντζέλικα στο Σουφλί, εκεί όπου ο Θεός ανέθετε πάντα στους βόμβυκες την παραγωγή του αγαπημένου Του υφάσματος, του ερωτικά απαλού μεταξιού, αυτού που σκεπάζει λύπες, χαρές και πόθους, γίνεται η αφορμή για ένα οδοιπορικό στις αναμνήσεις της Φανής και το λύσιμo ενός μυστηρίου που θα αλλάξει μια για πάντα τις ζωές των ηρώων. Καθώς τα γέρικα μάτια της Φανής βλεφαρίζουν στα περασμένα της ελληνικής επαρχίας που στέναζε από συνεχείς πολεμικές και πολιτικές συρράξεις, τόσο ο αναγνώστης όσο και η Αντζέλικα έρχονται αντιμέτωποι με έναν μεγάλο έρωτα, από αυτούς που όταν τελειώνουν, σε κάνουν να απορείς ακόμη και για την ίδια σου τη θέση πάνω στη γη, για όσα με τα μάτια αντικρίζεις και με την αφή αναγνωρίζεις. Γιατί να λήξει άδοξα η αγάπη της γαλανομάτας Αργυρώς και του Άγγελου που από μικρό παιδί ήταν αφιερωμένος στα μικροσκοπικά πλάσματα που κρατούσαν ζωντανή την οικονομία του χωριού του με την ακόπαστη εργασία τους; Γιατί να ακολουθήσει η κοπέλα τον Ιταλό στο Μιλάνο και να αρνηθεί τον Άγγελο; Γιατί εκείνος να πιστέψει στον εγωισμό του κι όχι στα δικά της λόγια; Γιατί να κάνουν αμφοτέροι μια σειρά από λάθη και να γκρεμίσουν με τα χέρια τους κάθε γεφύρι του έρωτά τους; Γιατί να χάσουν πολύτιμο χρόνο; Γιατί να βασανίζονται μια ζωή στην απόσταση και τη συναισθηματική αποξένωση; Γιατί να παρερμηνεύουν τους χτύπους της καρδιάς; Γιατί επέμειναν να αγνοούν πως στο σώμα ο καθένας είναι μόνος, μα στην ψυχή ποτέ; Γιατί κράτησαν μέσα τους εκείνα που έπρεπε να διαλαλήσουν ο ένας στον άλλον; Αβεβαιότητα και σιωπή καταπόντησε τις νεαρές ψυχές για χρόνια. Μια αβεβαιότητα που είναι χειρότερη κι από την απογοήτευση σαν πρόκειται για ζητήματα καρδιάς, κι έτσι αναγκάστηκαν να ζουν ζωές μες σε σιωπηλή απόγνωση, καθώς δε διαθέτουν στόμα και μιλιά οι οδύνες του έρωτα.

Δεν άργησε λοιπόν να έρθει η στιγμή που τόσο για την Αργυρώ που με τα πολλά κατέκτησε το όνειρό της στα ξένα, όσο και για τον Άγγελο που ακολούθησε την πορεία του παππού του στη σηροτροφία, δεν υπήρχε πια τίποτα να περιμένουν από τον παιδικό έρωτά τους. Κι αυτό γιατί πίστεψαν σε διαφορετικές χρονικές στιγμές πως μόνοι τους θα κατάφερναν περισσότερα από ό,τι μαζί. Με άλλα λόγια, είναι ποτέ δυνατό δυο πόδια που το ένα δείχνει στην Ανατολή και το άλλο στη Δύση, να καταφέρουν να φτάσουν σε έναν προορισμό που ένα ζευγάρι άλλα έχουν προετοιμάσει από κοινού σπιθαμή προς σπιθαμή; Όμως αλυσίδες είχαν δέσει χειροπόδαρα την αγάπη, ασφυκτιούσε μες στην ανασφάλεια και την αδυναμία, και δεν έχει σημασία αν τούτες οι αλυσίδες ήταν από ατσάλι ή μετάξι. Στην ανθρώπινη συνείδηση, ελάχιστη σημασία έχει το υλικό από το οποίο είναι φτιαγμένες, όσο το μελάνιασμα που αφήνουν στις κλειδώσεις των συναισθημάτων.

Εκεί όπου η συγγραφή μεταφράζεται ως η απόλυτα μυστικοπαθής σύμπραξη του Θεού με τον άνθρωπο κι η φαντασία αποτελεί το μάτι της ψυχής, εκεί όπου ένας καθρέφτης λέξεων αντανακλά αόρατα όνειρα σε ορατές εικόνες, εκεί η **Λία Ζώτου** κι ο **Θοδωρής Καραγεωργίου** μεταμορφώνουν μια κίτρινη κηλίδα σε ήλιο.

Με τη «**Μεταξένια Αγάπη**», στοχάζονται σε αρμονία πάνω στην ανθρώπινη ύπαρξη, δημιουργούν μια συγκινητική ιστορία γεμάτη ανατροπές, επισταμένη έρευνα και λογοτεχνική διαύγεια, πίσω στις πρώτες δεκαετίες του 20ου αι., μα και περιπλανήσεις στα μαγικότερα μέρη της γης, μια ιστορία στην οποία δεν κυριαρχούν φωνές, αλλά η ακουστική ικανότητα.

Τι ακούει κανείς τελικά μες σε ένα κείμενο όπου η Αργυρώ αγαπά τον Άγγελο και Αντζέλικα το Στέφανο με όλη τη δύναμη του κορμιού και των σπλάχνων; Κοινότοπα πράγματα ή αλλιώς διαχρονικά μηνύματα του Θεού στην ανθρωπότητα. Πως σπίτι είναι όπου κοιμάται η καρδιά, πως οι δυνατοί δημιουργούνται από την αλλαγή κι οι αδύναμοι από τη σταθερότητα και πως για τον κόσμο μπορεί να είσαι ένα άτομο, αλλά για κάποιο άτομο θα είσαι παντοτινά ολόκληρος ο κόσμος του.

ΛΙΑ ΖΩΤΟΥ
ΘΟΔΩΡΗΣ
ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΜΕΤΑΞΕΝΙΑ
ΑΓΑΠΗ

Μυθιστόρημα

